

RZECZPOSPOLITA
POLSKA

Urząd Patentowy
Rzeczypospolitej Polskiej

(12)

OPIS OCHRONNY WZORU PRZEMYSŁOWEGO

(19) **PL** (11) **4794**

(21) Numer zgłoszenia: **2320**

(22) Data zgłoszenia: **10.01.2003**

(51) Klasyfikacja:
26-02

(54)

Ośłona znicza

(45) O udzieleniu prawa z rejestracji ogłoszono:
31.05.2004 WUP 05/2004

(73) Uprawniony z rejestracji wzoru przemysłowego:
Zawadzki Zbigniew, Brańsk, (PL)

(72) Twórca(y) wzoru przemysłowego:
Zawadzki Zbigniew, Brańsk, (PL)

PL 4794

Nr Rp. 4794.....

Klasa 26-02.....

Zbigniew Zawadzki

Brańsk, Polska

Ośłona znicza

Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego trwa od dnia¹⁰ stycznia 2003 r.

Przedmiotem wzoru przemysłowego jest ośłona znicza przeznaczona do zabezpieczenia umieszczonego w jej wnętrzu zapalonego znicza przed podmuchami wiatru.

Znany jest ze zgłoszenia wzoru przemysłowego nr WP - 2271 podobny wzór przemysłowy osłony znicza.

Ośłona znicza według znanego wzoru ma postać przypominającą swym kształtem, właściwościami powierzchni i rysunkiem linii cokolwiek latarnię o krępych korpusie przechodzącym dołem w krótką nóżkę o szerokiej podstawie. Jej korpus

ma, w pozycji wbudowania, kształt usytuowanego pionowo sześciobocznego graniastosłupa, którego powierzchnia dolnej, i odpowiednio górnej, podstawy przechodzi od jej obrzeża do wewnątrz w obrzeże większej podstawy, usytuowanego współśrodkowo względem niej, stożka ściętego, obrzeże górnej podstawy którego przechodzi w powierzchnię boczną niskiego walca, której obrzeże przechodzi poziomo do wewnątrz w, usytuowane współśrodkowo względem niego, obrzeże powierzchni bocznej walca, który wieńczy korpus od dołu, i odpowiednio z góry.

Korpus osłony według wzoru różni się od korpusu osłony według znanego wzoru tym, że niski walec, w którego powierzchnię boczną przechodzi obrzeże górnej podstawy stożka ściętego, wieńczy bezpośrednio korpus od dołu, i odpowiednio z góry, a także tym, że w widoku z boku obrys powierzchni bocznej walca wieńczącego górną stożkową część korpusu przechodzi, w jego górnej części, ukośnie do wewnątrz ku górze.

Powierzchnia boczna graniastosłupowej części korpusu osłony według znanego wzoru przechodzi po wysokości w jej dolnej części, od obrzeża podstawy dolnej do góry, w nieznacznej wysokości wąski cokół i odpowiednio w jego górnej części od obrzeża podstawy górnej w dół, w gzyms o szerokości i wysokości równej odpowiednio szerokości i wysokości cokołu co sprawia, że ściany boczne graniastosłupa optycznie są cofnięte do wewnątrz względem obrzeża górnej i dolnej jego podstawy.

Korpus osłony według wzoru różni się od korpusu osłony według znanego wzoru tym, że powierzchnię boczną jego graniastosłupowej części okalają dwa, usytuowane symetrycznie względem środka wysokości graniastosłupa, niskie i wąskie

występy z których jeden znajduje się nieco powyżej podstawy dolnej drugi zaś nieco poniżej podstawy górnej, przy czym obrys powierzchni bocznej graniastosłupa, w widoku z boku, jest na odcinku zawartym między tymi występami lekko cofnięty do wewnątrz względem obrysu tej powierzchni na odcinku zawartym między podstawą górną a występem górnym i odcinku zawartym między podstawą dolną a występem dolnym.

Korpus osłony według znanego wzoru jest osadzony na nóżce, której podstawa ma postać masywnej płyty, o obrysie w widoku z góry regularnego sześcioboku, zwieńczonej u dołu wysuniętym na zewnątrz cokołem. Obrzeże podstawy powyżej cokołu, którego obrys w przekroju poprzecznym ma kształt kwadratu, jest pochylone skośnie do wewnątrz ku górze. Górna powierzchnia podstawy nóżki przechodzi od jej obrzeża poziomo do wewnątrz w współśrodkowo usytuowane względem niej obrzeże dolnej podstawy stożka ściętego stanowiącego trzon nóżki. Obrzeże górnej podstawy stożka przechodzi do góry w powierzchnię boczną niskiego walca, powierzchnia górnej podstawy którego przechodzi od jej obrzeża poziomo do wewnątrz w obrzeże powierzchni bocznej usytuowanego współśrodkowo względem niej walca, który wieńczy korpus od dołu.

Oslona znicza wg wzoru różni się od osłony wg znanego wzoru tym, że obrzeże podstawy jej nóżki jest do tej podstawy prostopadłe.

Powierzchnię stożkową nóżki osłony według znanego wzoru pokrywa reliefowa dekoracja, którą tworzą powtarzające się przemienne motyw „pionowej przewiazki” i motyw „lilijki”. Między pionowymi przewiazkami usytuowanymi w tworzą-

-cych stożka, wyznaczonych przez naroża podstawy, rozpięte są liliżki. Pionową przewiązkę tworzą cztery zgrubienia, każde w kształcie „łezki”, ułożone jedno nad drugim w ten sposób, że szerszy koniec łezki usytuowany jest u góry, przy czym łezka niżej położona zachodzi lekko na łezkę wyżej położoną.

Oslona znicza według wzoru różni się od osłony według znanego wzoru tym, że motyw pionowej przewiązki ma, w widoku od czoła, postać wąskiego pasma, którego powierzchnię pokrywa sześć, ułożonych w jego osi i stykających się ze sobą, owalnych zgrubień, a także tym, że między pionowymi przewiązkami rozpięte są „kokardy” z których każda ma kształt litery „C”, wspartej optycznie częścią grzbietową o obrzeże większej podstawy stożka, o pogrubionych, zawiniętych do wewnątrz i stykających się ze sobą, końcach z pomiędzy których wychodzą skierowane do wewnątrz, symetrycznie ułożone i rozszerzające się po długości, wypustki.

Dolną i górną powierzchnię stożkową korpusu osłony według znanego wzoru pokrywa reliefowa dekoracja, którą stanowią, powtarzające się po obwodzie motyw „słupka”, utworzony ze zgrubień odcinkowych prostych, i motyw przenikających się trzech rodzajów „trójkąta”, utworzony ze zgrubień odcinkowych krzywych. Słupki usytuowane są po obwodzie powierzchni stożkowej w taki sposób, że ich osie podłużne pokrywają się z tworzącymi stożka wyznaczonymi przez płaszczyzny główne graniastosłupa przechodzące przez naroża jego sześciobocznej podstawy.

Oslona według wzoru różni się od osłony według znanego wzoru tym, że dolną i górną powierzchnię stożkową jej korpusu pokrywa reliefowa dekoracja taka jaka pokrywa powierzchnię stożkową nóżki tej osłony, co opisano wyżej.

Powierzchnię każdej ze ścian bocznych części graniastosłupowej korpusu os-

-fony według znanego wzoru pokrywa rysunek „ramki”, której obrys jest mniejszy od obrysu ściany i usytuowany względem niego symetrycznie. Pasma pionowe ściany, z których każde wyznaczone jest krawędzią pionową ściany i sąsiadującą z nią krawędzią pionową ramki, są znacznie szersze od pasm poziomych ściany, z których każde wyznaczone jest krawędzią poziomą ściany i sąsiadującą z nią krawędzią poziomą ramki.

Ostona znicza według wzoru różni się od ostony znicza według znanego wzoru tym, że poziome krawędzie „ramki” pokrywają się z poziomymi krawędziami obrysu fragmentu ściany bocznej, ograniczonego od góry i z dołu odpowiednio występem górnym i występem dolnym.

Powierzchnię ścian bocznych części graniastosłupowej korpusu ostony znicza według znanego wzoru pokrywa reliefowa dekoracja, którą tworzy, usytuowany symetrycznie w każdym z pionowych pasm ściany, motyw „kolumny” oraz, usytuowany w górnej części ściany, motyw „łuku”. Kolumna jest przedłużona, powyżej swej głowicy, rozszerzającym się ku górze, i usytuowanym w osi kolumny, liścieniem. Łuk jest załamany w wierzchołku i wspiera się u dołu swymi, zbliżonymi ku sobie, końcami o głowice kolumn, zaś u góry optycznie wierzchołkiem o górną krawędź ściany. Trzon każdej z kolumn, na odcinku między podstawą kolumny a jej głowicą, ma formę spłaszczonej spirali z drutu, której zwoje są skierowane, w przypadku kolumny usytuowanej po lewej stronie ściany, w lewo w skos ku górze, zaś w przypadku kolumny usytuowanej po prawej stronie ściany w prawo w skos ku górze.

Zgrubienia odcinkowe tworzące motyw łuku mają, w widoku od czoła, charakterystyczny rysunek linii obrzeża i wzoru pokrywającego ich powierzchnię, który

sprawia, że zgrubienia te przypominają cokolwiek łańcuch spleciony z liści.

Oslona znicza według wzoru różni się od osłony znicza według znanego wzoru tym, że fragmenty ścian bocznych części graniastosłupowej korpusu, ograniczone od góry i od dołu wystęgami górnym i dolnym, schodzą się w narożu o szerokości pasma pionowego ściany i powierzchni pokrytej reliefem „kolumny”, której trzon wsparty na podwyższonej podstawie tworzą liczne zgrubienia o obrysie, w widoku od czoła, w kształcie trapezu usytuowane w osi kolumny w ten sposób, że mniejsza podstawa każdego z nich wspiera się o większą podstawę niżej położonego, a także różni się tym, że łuk nie jest załamany w wierzchołku jak również tym, że rysunek linii obrzeża łuku i jego powierzchni sprawia, że ma on, w widoku od czoła, kształt zbliżony do łuku z pręta na którym wsparte są, ułożone ściśle jedna obok drugiej, podkówki każda skierowana wypukłością na zewnątrz łuku.

Oslona znicza według wzoru może być wykonana w szerokiej gamie kolorów korzystnie z tworzywa PCV zmiękczonego dzięki czemu będzie lekka i elastyczna.

Oslona, chroniąc umieszczony w jej wnętrzu palący się znicz przed podmuchami wiatru, wyglądem swoim przypomina świecącą się latarnię.

Cechy istotne wzoru przemysłowego pokazano na załączonym rysunku, fig.

1 i fig. 2. W szczególności są to następujące cechy:

- niski walec, w którego powierzchnię boczną przechodzi obrzeże górnej podstawy stożkowej części korpusu, wieńczy bezpośrednio korpus od dołu, i odpowiednio z góry;

- obrys powierzchni bocznej walca wieńczącego górną stożkową część korpusu , w widoku z boku, przechodzi w jego górnej części ukośnie do wewnątrz ku górze;
- powierzchnię boczną graniastosłupowej części korpusu okalają dwa, usytuowane symetrycznie względem środka wysokości graniastosłupa, niskie i wąskie występy z których jeden znajduje się nieco powyżej podstawy dolnej, drugi zaś nieco poniżej podstawy górnej;
- obrys powierzchni bocznej graniastosłupowej części korpusu, w widoku z boku , jest na odcinku zawartym między występami lekko cofnięty do wewnątrz względem obrysu tej powierzchni na odcinku zawartym między podstawą górną a występem górnym i odcinku zawartym między podstawą dolną a występem dolnym;
- obrzeże podstawy nóżki jest prostopadłe do tej podstawy;
- pionowa przewiązka ma, w widoku od czoła, postać wąskiego pasma, którego powierzchnię pokrywa sześć, ułożonych w jego osi i stykających się ze sobą, owalnych zgrubień;
- między pionowymi przewiązkami rozpięte są „kokardy” z których każda w kształcie litery „C” wspartej optycznie częścią grzbietową o obrzeże większej podstawy stożka ma pogrubione, zawinięte do wewnątrz i stykające się ze sobą, końce z pomiędzy których wychodzą skierowane do wewnątrz, symetrycznie ułożone i rozszerzające się po długości, wypustki.
- dolną i górną powierzchnię stożkową korpusu pokrywa reliefowa dekoracja taka, jaka pokrywa powierzchnię stożkową nóżki;

- poziome krawędzie „ramki” pokrywają się z poziomymi krawędziami obrysu fragmentu ściany bocznej, ograniczonego od góry i z dołu odpowiednio wystę-
-pem górnym i dolnym.
- fragmenty ścian bocznych części graniastosłupowej korpusu, ograniczonych
od góry i od dołu wystęgami górnym i dolnym, schodzą się w narożu o szero-
-kości pasma pionowego ściany i powierzchni pokrytej reliefem „kolumny”, któ-
-rej trzon wsparty na podwyższonej podstawie tworzą liczne zgrubienia o ob.-
-rysie, w widoku od czoła, w kształcie trapezu usytuowane w osi kolumny w
ten sposób, że mniejsza podstawa każdego z nich wspiera się o większą pod-
-stawę niżej położonego;
- rysunek linii obrzeża łuku i jego powierzchni sprawia, że ma on, w widoku od
czoła, kształt zbliżony do łuku z pręta na którym wsparte są, ułożone ściśle
jedna obok drugiej, podkówki każda skierowana wypukłością na zewnątrz łu-
-ku.

Zgłaszający:

Zbigniew Zawadzki

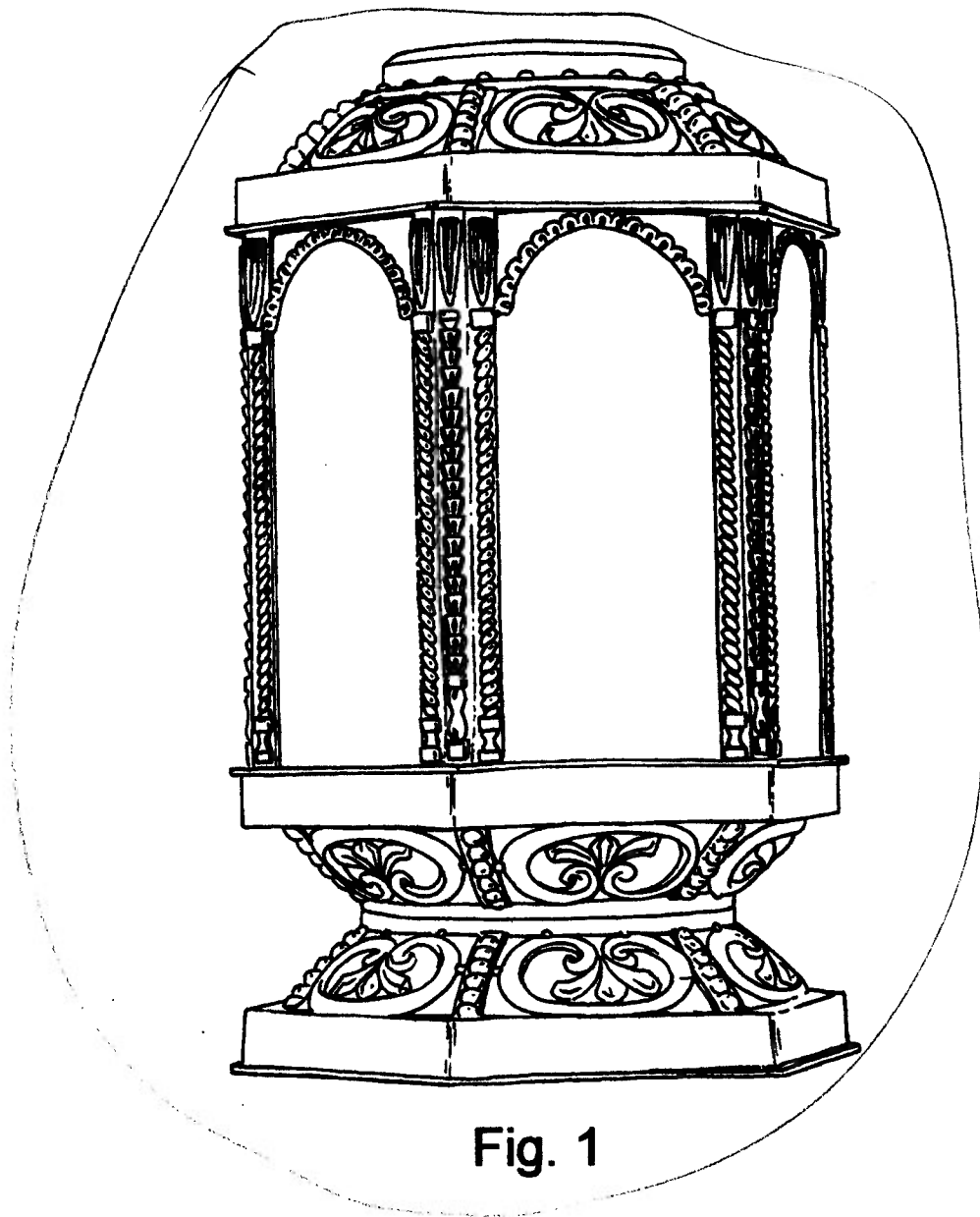

Fig. 1

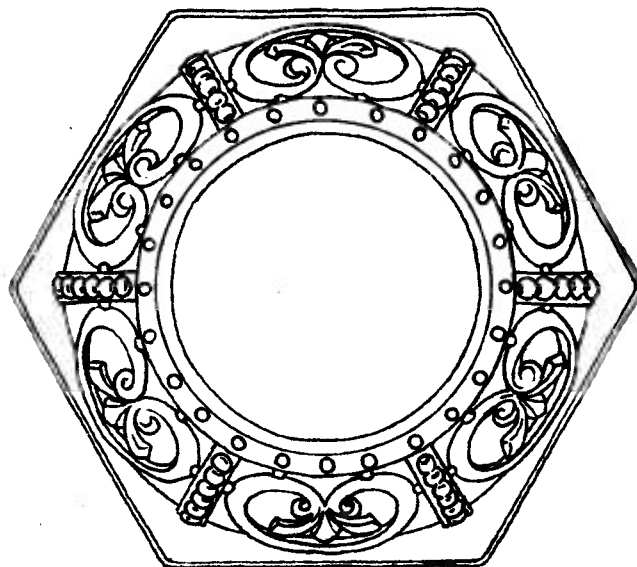

Fig. 2